Planul părea într-adevăr foarte bine gîndit; atîta doar
fetița nu știa nici pe departe cum să se apuce de treabă. Pe c
privirea îi luneca îngrijorată printre copaci, auzi un lătrat
cuțit și ridică repede capul. Văzu un cățel, care față de ea pă
uriaș. Cățelușul o privea cu niște ochi rotunzi și întindea î
tișor laba s-o pipăie.

„Bietul cățeluș!“ se gîndi Alice, încercînd să-l fluiere
timp ce tremura ca varga de teamă ca nu cumva cățelul f
flămînd s-o înghită, fără să țină seama că ea nu dorea d
să-l alinte.

Abia mai știind ce face de înspăimîntată ce era, fetița ri
de jos un bețișor, și-l întinse spre cățeluș; acesta sări în sus
trînd de bucurie, apoi se repezi la bețișor, prefăcîndu-se că
să-l muște. Alice se piti repede după un scaiete înalt, ca s
ferească din calea cățelușului. Cînd ieși de după tufă, cățel
se repezi din nou la bețișor și se răsturnă pe spate, de grăbi
era să-l apuce. Alice era atît de mică încît i se părea că se j
cu un cal și se aștepta în orice clipă să fie călcată în picioar
el; de aceea se ascunse din nou după scaiete. În timpul ac
cățelușul se repezea mereu la bețișor: ba fugea înainte, ba s
înapoi și lătra tot timpul răgușit. În cele din urmă se așeză
la o depărtare destul de mare de Alice, gîfîind, cu limba sc
și cu ochii închiși.

Acesta i se păru Alicei cel mai bun prilej s-o șteargă și o
la picior. Nu se opri decît în clipa cînd nu-și mai putea t
sufletul. Acum, abia de se mai auzea din depărtare lătr
slab al cățelului.
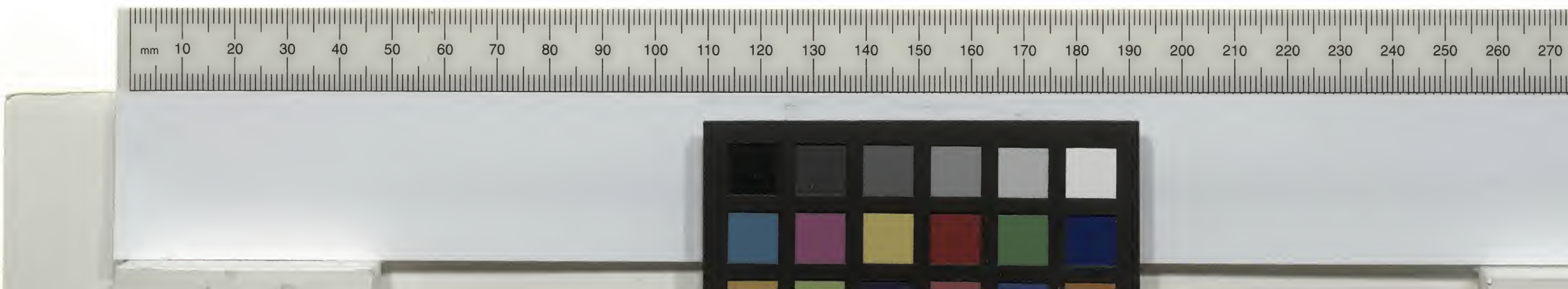
„Păcat de cățeluș, căci tare era drăguț! își spuse Alice, s
rezemată de o ciubotică a cucului, ca să se odihnească, și fă
du-și vînt cu o frunză. Tare mi-ar fi plăcut să-l învăț gium